

פרשת זאתה תזכוה

וְאַתָּה תִּצְוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגַוּ'.
וְאַתָּה הַקָּרְבָּן אֲלֵיכָה אֶת אַהֲרֹן אֲחִיךָ
וְגַוּ' (שמות כ). אמר רבי חייא, מה
שונה כאן מבעל מקום, שפתות
וְאַתָּה הַקָּרְבָּן אֲלֵיכָה, וְאַתָּה תְּדַבֵּר
אֶל כָּל חֲכָמִי לֵב, וְאַתָּה תִּצְוֹ אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, (שמות ל) וְאַתָּה קָחْ לְךָ
בְּשָׁמִים רָאשָׁם דָּרוֹר? אלא הפל
בְּסָוד עַלְיוֹן הוּא, לְכָלְלָה הַשְׁכִינָה
עמו.

אמר רבי יצחק, אור עליון ואור
מחתוון פולולים באחד, נקדים
וְאַתָּה, בָּמוֹ שָׁנָא מָר (נהמיה ט) וְאַתָּה
מְחִיה אֶת כָּלָם. וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב
וְהַקְרְבָת אֶת אַהֲרֹן אֲחִיךָ. וְצִוִּית
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְדִבְרָת אֶל כָּל
חֲכָמִי לֵב. מִשּׁוּם שְׁבַעַמֵּן כְּהֵהוּא
מְאִירָה הַשְׁמָשׁ בִּירָת, וּמְשַׁתְּחִרְפָּה
הַכָּל פְּאַחֲד, לְשָׁרוֹת עַל אֲמָנוֹת
מְעַשָּׂה הַמְּשֻׁבָּן. אמר רבי אלעזר,
מִבָּאָן (שמות לו) אֲשֶׁר גַּםְנִין הַחֲכָמָה
וְחַבּוֹנָה בְּהַמָּה.

רַبִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מִבָּאָן, וְאַתָּה
תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֲכָמִי לֵב אֲשֶׁר
מְלָאתָיו רُוח חֲכָמָה. אֲשֶׁר
מְלָאתִים צְרִיךְ לוֹמֶר! אֶלָּא אֲשֶׁר
מְלָאתָיו - לְלָבָה הַהוּא מְלָאתָיו רֹיחַ
חֲכָמָה, בָּמוֹ שָׁנָא מָר (ישעיה י) וְנַחַת
עַלְיוֹן רֹום הַר וְרֹוח חֲכָמָה וְגַוּ'. וְעַל
זֶה אָזְרָךְ אֲשֶׁר מְלָאתָיו רֹום
חֲכָמָה, שְׁוֹרָה הַשְׁמָשׁ בִּירָת
בְּשָׁלוֹמוֹת שֶׁל הַכָּל, וְעַל כֵּן נֶרֶשְׁמוֹ
הַכָּל בְּכָל מָקוֹם. אמר רבי אלעזר,
אם כֵּן, אָלו וְאַתָּה וְאַתָּה, אֲיךָ
מִתְּשִׁיבָם בְּפֶסֶוקים?

אמר לו, כָּלָם מִתְּשִׁיבָם הַם.
וְאַתָּה הַקָּרְבָּן אֲלֵיכָה - לִנְחַד עַמוֹ
וּלְקָרְבָּן אַצְלָו סָוד הַשְׁם הַקְדוּשָׁ
כָּמוֹ שָׁצְרָךְ. וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל
חֲכָמִי לֵב - לְפִי שְׁבָלָם לֹא בָא
לְעַשּׂוֹת מְעַשָּׂה עַד שְׁרוֹתָה הַקְדוּשָׁ
מְדִבְרָת בְּתוּלָם וּלְוַחַת לְהַם
בְּלָחֵשׁ, וְאַז עוֹשִׁים עַבּוֹדָתָם.

פרשת זאתה תזכוה

וְאַתָּה תִּצְוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגַוּ'. (שמות כ) וְאַתָּה
הַקָּרְבָּן אֲלֵיכָה אֶת אַהֲרֹן אֲחִיךָ
רַבִּי חַיָּא, מַאי שָׁנָא הַכָּא מִבְּכָל אָתָר, דְּכַתְּבֵב
וְאַתָּה הַקָּרְבָּן אֲלֵיכָה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֲכָמִי
לֵב. וְאַתָּה תִּצְוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (שמות ל) וְאַתָּה
קָחْ לְךָ בְּשָׁמִים רָאשָׁם דָּרוֹר. אֶלָּא כָּלָא בָּרָזָא
עַלְאהָ אֵיתָו, לְאַכְלָלָא שְׁכִינָתָא בְּהַדִּיה.

אמֶר רַבִּי יִצְחָק, נְהֹרָא עַלְאהָ, וְנְהֹרָא מִתְּאֵה
כָּלְיל בְּחַדָּא, אֲקָרֵי וְאַתָּה. כִּמֵּה דָּא
אמֶר (נהמיה ט) וְאַתָּה מִתְּחִיה אֶת בָּלָם. וְעַל דָּא לֹא
כְּתִיב, וְהַקְרְבָת אֶת אַהֲרֹן אֲחִיךָ. וְצִוִּית אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. וְדִבְרָת אֶל כָּל חֲכָמִי לֵב. בָּגִין דְּהַהְוָא
זָמְנָא שְׂרִיא שְׁמָשָׁא בְּסִיחָרָא, וְאַשְׁתַּתְּפָה כָּלָא
בְּחַדָּא, לְשְׂרִיא עַל אוֹמְנוֹתָא דְּעַזְוָדָא. אמר
רַבִּי אַלְעָזָר, מִהְכָּא, (שמות לו) אֲשֶׁר נָתַן יְיָ חֲכָמָה
וַיַּתְּבּוֹנֵה בְּהַמָּה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מִהְכָּא, וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל
חֲכָמִי לֵב אֲשֶׁר מְלָאתָיו רֹוח חֲכָמָה. אֲשֶׁר
מְלָאתִים מִבְּعֵי לֵיה. אֶלָּא אֲשֶׁר מְלָאתָיו,
לְהַהְוָא לְבָא, מְלָאתָיו רֹוח יְיָ. כִּמֵּה דָּא
אמֶר (ישעיה יא) וְנַחַת עַלְיוֹן רֹום יְיָ רֹוח חֲכָמָה
וְגַוּ' וְעַל דָּא אַצְטְּרִיךְ אֲשֶׁר מְלָאתָיו רֹוח
חֲכָמָה, דְּשְׂרִיא שְׁמָשָׁא בְּסִיחָרָא בְּאַשְׁלָמוֹתָא
דְּכָלָא, וְעַל דָּא אַתְּרָשִׁים כָּלָא בְּכָל אָתָר. אמר
רַבִּי אַלְעָזָר, אֵי הַכִּי הַגִּי וְאַתָּה וְאַתָּה, הַיָּאֵךְ
מִתְּיִשְׁבַּן בְּקָרְאֵי.

אמֶר לֵיה, כָּלָהו מִתְּיִשְׁבַּן נִגְנָהוּ. וְאַתָּה הַקָּרְבָּן
אֲלֵיכָה: לִיחְדָּא בְּהַדִּיה, וּלְקָרְבָּן בְּהַדִּיה,
רַזְאָ דְּשָׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יָאוֹת. וְאַתָּה תְּדַבֵּר
אֶל כָּל חֲכָמִי לֵב: בָּגִין דְּכָלָהו לֹא אֲתִיָּן
לְמַעְפָּד עַבְּידָתָא, עַד דָּרוּתָא קְדָשָׁא מְמַלְלָא
בְּגֻווִּיהִי, וְלַחַשׁ לֹזַן בְּלָחֵשׁ, וּכְדִין עַבְּדִי

ואתה תצוה את בני ישראל - רוח מקדש מצוה עליהם ומן הרבה עליהם לעשות מעשה ברצון שלם. ואתה קח לך - כמו שפרשנו, (שחוות) ואתה הקרב אלך. ולאה כלם כאן במעשהתך של המשכן. שהכל נעשה בסוד זה.

פתח רבי שמואל ואמר, (תהלים כט) ואתה ה' אל פרתק אילותי לעזרתי חושה. ואתה ה' - הפל אחד. אל פרתק - להתרחק מאיתנו לחיות עליה האור העליון מלמטה. שהרי באשר מתחילה האור העליון מלמטה, אזי נחשך כל האור ולא נמצא כלל בועלם. ועל זה נחרב בית המקדש בימי ירמיהו. ואך על גב שנבנה לבסוף, לא חור האור למקומו כמו שאריך. ועל סוד זה שם הנביא ההוא שהתגנאה על פך - ירמיהו. העלים של האור העליון, שעלה למלחה למעלתה ולא חור להoir לבסוף כמו שאריך. ירמיהו - התעללה ולא חור למקומו, ונחרב בית המקדש ונחשכו המאורות.

אבל ישעיהו, השם גורם להישעה, ולהחזיר האור העליון למקומו (ישעיהו ישבהו להאר האור העליון ולעשות שעה) ולבנות בית המקדש, וכל הטבות וכל האורות ייחזו כבראשונה. ועל זה שמותם של שני הנביאים האלה עומדים זה לעמתו זה, בسبת השם שגורם, ואירוע האותיות זו בזו גורמות מעשה, הן לטוב והן לרע. ועל סוד זה צירוף האותיות של השמות הקדושים, וכן האותיות בעצמן גורמות להראות סודות עליונים בדגמת שם הקדוש, שהאותיות בעצמן גורמות סודות עליונים קדושים להראות בהם. סוד הראשון - י"ד, נקודה

עבידתא. ואתה תצוה את בני ישראל: רוח קדשא פקדא עליהו, ואנהיר עליהו, למעבד עובדא ברעותא שלים. ואתה קח לך: במא דאוקימנא. (ובחמי) ואתה הקרב אליו, והני כלחו, הכא בעובדא דמשכنا. אבל אתעיב ברא דא.

פתח רבי שמואל ואמר (תהלים כב) ואתה יי' אל תרחק אילותי לעזרתי חושה. ואתה יי' כלא חד. אל תרחק: לאסתלק מאין, למהוי סליק נהוֹרָא עלאה מפתאה. דהא כד אסתלק נהוֹרָא עלאה מפתאה, כדיין אתחשך כל נהוֹרָא, ולא אשתחח כלל בעילמא.

ועל דא אתחרב בי מקדשא ביוםיו דירמיהו. ואף על גב דאתבנוי לבר, לא אהדר נהוֹרָא לאטריה פדקא יאות. ועל רזא דא, שמא דהיא נביה דאתבנוי על דא, ירמיהו. אסתלקותא דנהוֹרָא עלאה, דאסטלך לעילא לעילא, ולא אהדר לאנברא לבר פדקא יאות. ירמיהו: אסתלק ולא אהדר לאטריה, ואתחרב בי מקדשא ואתחשכו נהוֹרִין.

אבל ישעיהו, שמא גרים לפורקנא, ולאהדרנה נהוֹרָא עלאה לאטריה, (ישעיהו לנברא הוא נהוֹרָא עלאה ולמעבר פרונא) ולמנני בי מקדשא, וכל טבין וכל נהוֹרִין, ידרון בדקדרמן. ועל דא, שמאן דתרין נביאין בדקדרמן. ועל דא, בגין דשמא גרים, אלין, קיימין דא לקלל דא, בגין דשמא גרים, וארוֹפָא דאתוֹן דא בְּדָא, גְּרָמֵין עוֹבָדָא, הַן ליטב והן לביש. ועל רזא דא, צרוֹפָא דאתוֹן לאתחוֹזאה בה. ובן אַתְּוֹן קָדִישֵׁין, ובן אַתְּוֹן בְּגַרְמִיָּהוּ, גְּרָמֵין לאתחוֹזאה רזין עלאיין, בגונא דשמא קָדִישֵׁא, דאתוֹן בְּגַרְמִיָּהוּ, גְּרָמֵין רזין עלאיין קָדִישֵׁין לאתחוֹזאה בה.

רזא קדמאתה, י"ד, נקיודה קדמאתה (דף ק"פ ע"א)